

„Am datele luptătorului“

I-am văzut toate spectacolele, începând cu cele din studenția de la Târgu-Mureș și de pe scena Teatrului Național de acolo, până la cele din București, de la „Nottara”, Green Hours, TNB și Teatrul Mic, unde este angajată.

Mihaela Rădescu are o discreție aparte, nu acordă interviuri, și asta nu pentru că nu ar avea ce spune, ci pentru că își practică profesia cu bun-simț și demnitate.

Nu și-a dorit niciodată să fie vedetă, nu s-a „aruncat în față”, nu a așteptat numai roluri principale. Dar actrița căreia mă străduiesc să-i schițez portretul m-a impresionat de când eram mică; nu mai rețin dacă autograful pe care, încă studentă, mi l-a acordat, după **Bietul meu Marat**, nu reprezenta cumva numele ei de față (Murgu). Apoi a jucat în **Arca lui Noe** de Lucian Blaga, în regia lui Dan Alecsandrescu (la Naționalul târgumureșean), și într-un musical în care cânta „Aici la noi e traiul liniștit,/ Am fost copilul cel mai fericit...”.

De o fragilitate aparentă, are farmecul unei „Pretty Woman” (pentru că, așa cum îmi stă în obicei, încerc să-i atribui o asemănare cu un star hollywoodian, o compar cu Julia Roberts). După nenumărate insistențe, am reușit să-i smulg câteva cuvinte.

M-am născut la 27 noiembrie 1962 (deci, sunt Săgetător), la Brașov. Fiind singură la părinți, am fost o răsfățată, deși am crescut într-o familie cu standard mediu de viață; mama era operator radio, iar tata, tehnician. Am fost un copil bun, ascultător, cuminte, dar dinamic. Am făcut balet, de la 9 la 10 ani. Atunci mi s-au îndeplinit toate dorințele. Am avut o copilărie echilibrată, cu prietenii serioase și de lungă durată. I-am bucurat pe ai mei: eram mereu premiantă; deși mă atrăgeau filologia și istoria, nu eram o „catastrofă” nici la științele exacte. Știam pe de rost „Dicționarul actorilor” de la A la Z, iar modelul meu era Natalie Wood. Am început să mă pregătesc pentru actorie încă din clasa a X-a, cu Zoe Anghel Stanca, apoi cu Coca Bloos. În 1981, am dat examen de admitere și am picat. Pe bună dreptate! Eram tânără și nu știam să-mi ascund timiditatea. Am

mai încercat o dată și iar am picat, la București, dar în cel de-al treilea an am intrat, la Târgu-Mureș. Anii de studenție au fost superbi; i-am avut profesori pe Adriana Piteșteanu, Mihai Gingulescu și Vasile Vasiliu. Am fost colegă de an cu Bogdan Caragea și Dorin Andone, care spuneau mereu că sunt cea mai frumoasă și cea mai talentată fată din clasă (eram singular!). Am debutat pe scena Teatrului Național din Târgu-Mureș, în anul II, în piesa **Milionarul sărac** de Tudor Popescu. În anul III, m-am căsătorit cu Vlad (Rădescu - n.n.). L-am cucerit scriindu-i pe capota mașinii „Catch me if you can!”. Fetita noastră este mândră că e târgumureșeancă. S-a acomodat destul de greu la București. Sufletul ne-a rămas tuturor acolo; în fiecare vară ne întorcem la Târgu-Mureș. Vlad are mai degrabă o structură de ardelean așezat, deși este bucureștean. Nu mi-aș fi dorit vreodată să plec din Târgu-Mureș. Pentru mine, profesional, a fost importantă colaborarea cu Victor Ioan Frunză, în regia căruia am jucat ulterior și la București, în **Tamerlan** de Mare, la Teatrul Național. În 1997, Leopoldina Bălanuță mi-a întins mâna și mi-a dat „undă verde” pentru a fi angajată de Dan Micu, directorul de atunci al Teatrului Mic. N-am avut nici o neîmplinire majoră. Îmi cunosc foarte bine limitele și iau lucrurile așa cum sunt, nu-mi creez probleme, știu cât pot, cât aș fi putut. Mi-aș fi dorit să cuprind cât mai multe domenii, să văd cât mai multe lucruri despre care am citit și știu că există.

Sunt un om normal, cu defecte. Sufăr de lipsă de punctualitate. Îmi funcționează, însă, foarte bine instinctul de conservare, știu de ce trebuie să mă feresc. Am forță și noroc, cu soțul, copilul, prietenii mei, oamenii care ne înconjoară. Am născut-o pe Pițilica (Mihaela mică - n.n.) la 23 de ani și mă consider o mamă tânără cu copil mare. Am avut dintotdeauna datele luptătorului. Cred că femeia alege, în momentul în care se știe și ea aleasă.

A consemnat Ioana Florea